

Arrest

nr. 82 768 van 11 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 10 april 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 februari 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. MAHIEU, die loco advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 13 augustus 2007 het Rijk binnen en werd in het bezit gesteld van een aankomstverklaring waarvan de geldigheidsduur verstreek op 12 september 2007.

1.2. Op 4 september 2007 meldde verzoeker zich aan bij de administratieve diensten van de stad Gent om, met toepassing van artikel 9, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden.

1.3. De ambtenaar van de burgerlijke stand weigerde op 15 april 2010 een voorgenomen huwelijk tussen verzoeker en juffrouw R. K. te voltrekken.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 19 september 2010 de beslissing tot verwerping van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf.

1.5. Verzoeker legde, samen met juffrouw R. K., op 20 oktober 2010 een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.6. Op 1 februari 2011 diende verzoeker, in functie van juffrouw R. K., een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 8 juni 2011, gelet op het feit dat juffrouw R. K. geen eenentwintig jaar oud was en het illegaal verblijf van verzoeker, de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.8. Via een op 17 augustus 2011 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden.

1.9. Bij arrest nr. 67 128 van 2 september 2011 verwierp de Raad het beroep dat door verzoeker was ingediend tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 juni 2011.

1.10. Verzoeker diende op 12 januari 2012, in functie van juffrouw R. K., een nieuwe aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in.

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 29 februari 2012 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden ongegrond verklaard werd.

1.12. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 29 februari 2012 tevens de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 19 maart 2012 ter kennis gebracht werd, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12.01.2012 werd ingediend door:

Naam: [S.]

Voorna(a)m(en): [M.]

Nationaliteit: Indiase

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2 stelt: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 2°: de partner die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

Beide partner[s] moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

(...)

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.

Op 15.04.2010 werd de aanvraag tot huwelijk van betrokkenen geweigerd door de burgerlijke stand van Gent. Betrokkenen gingen niet in beroep tegen deze beslissing. Bijgevolg heeft deze beslissing kracht van gewijsde verkregen zoals hierboven gesteld.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 40bis, § 2, 2°, f. van de Vreemdelingenwet en van artikel 16 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG) iuncto de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Hij verschaft volgende toelichting:

“Artikel 40bis Vw. bepaalt:

« § 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

(...)

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen”.

Verzoeker en mevrouw [K.] leerden elkaar reeds kennen in augustus 2008. Op 5 februari 2010 werd een akte opgesteld tot aanvraag huwelijk tussen verzoeker en mevrouw [K.].

Op 13 april 2010 wordt de huwelijksaanvraag geannule[e]rd. Mevrouw [K.] verklaart dat zij nog wat wil wachten met het huwelijk. Zij bevestigt op het stadhuis dat hun relatie niet beëindigd is, maar dat zij nog wel zal zien of zij ook effectief zal huwen met verzoeker.

Op 15 april 2010 wordt in toepassing van artikel 167 BW een beslissing genomen tot weigering huwelijksvoltrekking.

Artikel 167 Burgerlijk Wetboek bepaalt:

“Tegen de weigering door de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk te voltrekken, kan door belanghebbende partijen binnen de maand (na de kennisgeving van zijn beslissing) beroep worden aangetekend bij de rechtbank van eerste aanleg”.

Er werd geen beroep aangetekend tegen deze weigeringsbeslissing.

De aanvraag werd ingediend bijna TWEE JAAR na de negatieve beslissing in toepassing van artikel 167 Burgerlijk wetboek. Er worden tal van omstandigheden aangevoerd die helemaal nog niet bestonden op het ogenblik van de weigeringsbeslissing.

Artikel 40bis §2, f) Vw. bepaalt enkel dat geen aanvraag tot verblijfskaart mag worden ingediend wanneer er een definitieve beslissing werd genomen in beroep tegen een weigeringsbeslissing in toepassing van artikel 167 Burgerlijk wetboek.

In casu werd geen beroep aangetekend, zodat er evenmin een rechtelijke beslissing is tussengekomen die al dan niet in kracht van gewijsde is gegaan, zodat de uitzondering van artikel 40bis §2, f) Vw. helemaal niet aan de orde is.

Het tegendeel zou impliceren dat na een huwelijksweigering, nooit nog een verblijfskaart kan worden aangevraagd. Temeer artikel 167 BW bepaalt:

“De ambtenaar van de burgerlijke stand weigert het huwelijk te voltrekken wanneer blijkt dat niet is voldaan aan de hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk te mogen aangaan, of indien hij van oordeel is dat de voltrekking in strijd is met de beginselen van de openbare orde”.

Hieruit blijkt dat het huwelijk ook geweigerd kan worden om louter formele redenen (bijv. dat bepaalde documenten ontbreken).

Aanvaarden dat na een beslissing in toepassing van artikel 167 burgerlijk wetboek, per definitie elke toekomstige gezinshereniging uitgesloten wordt, is noch redelijk verantwoord, noch verenigbaar met de gezinsherenigingsrichtlijn, die een dergelijke verstreckende beperking helemaal niet toelaat.

Artikel 16 RICHTLIJN 2003/86/EG VAN DE RAAD van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging bepaalt de situaties waarin een gezinshereniging kan worden geweigerd:

“1. De lidstaten kunnen in de volgende gevallen het verzoek tot toegang en verblijf met het oog op gezinshereniging afwijzen of, in voorkomend geval, de verblijfstitel van een gezinslid intrekken of weigeren te verlengen:

a) wanneer de in deze richtlijn gestelde voorwaarden niet of niet meer worden vervuld.

Wanneer de gezinshereniger bij verlenging van de verblijfstitel niet over voldoende middelen van bestaan beschikt zonder een beroep te doen op het in artikel 7, lid 1, onder c), bedoelde stelsel voor sociale bijstand van de lidstaat, houdt de lidstaat rekening met de bijdrage van de gezinsleden aan het inkomen van het huishouden;

b) wanneer de gezinshereniger geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven (meer) onderhoudt met het gezinslid of de gezinsleden;

c) wanneer wordt vastgesteld dat de gezinshereniger of de partner met wie de gezinshereniger niet gehuwd is, met iemand anders gehuwd is dan wel een duurzame relatie onderhoudt.

2. De lidstaten kunnen tevens het verzoek tot toegang en verblijf met het oog op gezinshereniging afwijzen of de verblijfstitel van gezinsleden intrekken of weigeren te verlengen indien is vastgesteld dat:

a) er valse of misleidende informatie is verstrekt, valse of vervalste documenten zijn gebruikt, of anderszins fraude is gepleegd of onwettige middelen zijn gebruikt

b) het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend tot stand is gebracht om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in een lidstaat te verkrijgen.

Bij de beoordeling van dit punt kunnen de lidstaten in het bijzonder rekening houden met het feit dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie tot stand is gebracht nadat aan de gezinshereniger een verblijfstitel is verleend.

3. De lidstaten kunnen de verblijfstitel van een gezinslid intrekken of weigeren te verlengen wanneer er een einde komt aan het verblijf van de gezinshereniger en het gezinslid nog geen recht heeft op een autonome verblijfstitel krachtens artikel 15.

4. De lidstaten kunnen specifieke controles verrichten wanneer er gegronde vermoedens bestaan dat er sprake is van fraude of een schijnhuwelijk, -partnerschap of -adoptie, zoals bedoeld in lid 2. Er kunnen ook gerichte controles uitgevoerd worden bij de verlenging van de verblijfstitel van gezinsleden”.

De beperking van artikel 40bis §2, f) Vw. op de wijze toegepast door verwerende partij, is strijdig met de richtlijn.”

3.2. Verweerder werpt op dat verzoeker zich niet meer rechtstreeks op de richtlijn 2003/86/EG kan beroepen daar deze werd omgezet in het nationale recht. Hij benadrukt dat de wetgever een halt heeft willen toeroepen aan het misbruik dat al te vaak gepaard gaat met de procedures gezinshereniging en dat artikel 16 van de richtlijn 2003/86/EG toelaat een gezinshereniging te weigeren indien het partnerschap of huwelijk er uitsluitend op gericht is een vreemdeling een verblijfsrechtelijk voordeel te

verschaffen. Hij stelt dat deze bepaling, net zoals artikel 40bis, § 2, 2°, f. van de Vreemdelingenwet geen beperking in de tijd voorziet en licht toe dat de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand om te weigeren het huwelijk tussen verzoeker en juffrouw R. K. te voltrekken niet meer vatbaar is voor enig rechtsmiddel. Hij concludeert dat bijgevolg toepassing kon gemaakt worden van artikel 40bis, § 2, 2°, f. van de Vreemdelingenwet.

3.3.1. Het staat niet ter discussie dat de ambtenaar van de burgerlijke stand, in toepassing van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek (hierna: het BW), heeft geweigerd om het door verzoeker en juffrouw R. K. voorgenomen huwelijk te voltrekken en dat tegen deze beslissing geen beroep werd ingesteld. Verweerder kon derhalve oordelen dat verzoeker niet voldoet aan de in artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalde voorwaarden om, als een persoon die met een Belgische vrouw een overeenkomstig een wet geregistreerd partnerschap heeft gesloten, tot een verblijf toegelaten te worden. Artikel 40bis, § 2, 2°, f. iuncto de artikelen 40bis, § 4 en 40ter van de Vreemdelingenwet voorziet immers dat vreemdelingen die een verklaring van wettelijke samenwoning aflegden, doch ten aanzien van wie reeds een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het BW en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen, geen recht op verblijf kunnen laten gelden. Het gegeven dat de beslissing waarbij de ambtenaar van de burgerlijke stand weigerde het door verzoeker met juffrouw R.K. voorgenomen huwelijk te voltrekken reeds dateert van april 2010 doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling. Artikel 40bis, § 2, 2°, f. van de Vreemdelingenwet omvat namelijk geen beperking in de tijd. Verzoeker stelt dat er tal van nieuwe omstandigheden werden aangevoerd die niet bestonden op het ogenblik dat de ambtenaar van de burgerlijke stand een beslissing nam. Hij licht evenwel niet toe op welke precieze omstandigheden hij doelt en toont niet aan op welke basis hij meent dat eventuele nieuwe gegevens tot gevolg zouden kunnen hebben dat verweerder geen toepassing zou kunnen maken van artikel 40bis, § 2, 2°, f. van de Vreemdelingenwet. Het feit dat geen beroep werd ingediend tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand leidt tot de vaststelling dat deze beslissing een definitief karakter heeft en laat bijgevolg evenmin toe te besluiten dat voormelde wetsbepaling in voorliggende zaak niet van toepassing zou zijn. Uit de formulering van artikel 40bis, § 2, 2°, f. van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat zodra een beslissing die werd genomen in toepassing van artikel 167 van het BW niet langer aanvechtbaar is het bestuur naar deze beslissing kan verwijzen teneinde een verblijfsaanvraag af te wijzen. Het feit dat de ambtenaar van de burgerlijke stand, in toepassing van artikel 167 van het BW, ook kan weigeren om een huwelijk te voltrekken om andere redenen dan het feit dat hij dit huwelijk in strijd met de beginselen van de openbare orde acht is ter zake niet dienend. In casu is namelijk niet betwist dat de huwelijksvoltrekking niet geweigerd werd om *“louter formele redenen”*, doch wel omdat het huwelijk niet gericht was op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat verzoeker niet aantoont dat de bepalingen van de richtlijn 2003/86/EG een verplichting inhouden om een verblijfsrecht te voorzien voor de ongehuwde levenspartner van een Belgische onderdaan en de Belgische wetgever de mogelijkheid ontzeggen om de voorwaarden vast te leggen waaraan andere vreemdelingen dan deze die in artikel 4, eerste lid van voormelde richtlijn zijn bepaald dienen te voldoen opdat zij een recht op verblijf van meer dan drie maanden zouden kunnen laten gelden.

De uiteenzetting van verzoekende partij laat dan ook niet toe om te besluiten dat de materiële motiveringsplicht, artikel 40bis, § 2, 2°, f. van de Vreemdelingenwet of de bepalingen van de richtlijn 2003/86/EG geschonden werden.

3.3.2. Aangezien de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt kan ook geen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 vastgesteld worden.

3.3.3. Verzoeker laat verder na op een voor de Raad begrijpelijke wijze toe te lichten waarom hij van oordeel is dat het rechtszekerheidsbeginsel geschonden is, zodat dit onderdeel van het middel, bij gebreke aan de vereiste toelichting, onontvankelijk is.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK